

РЕШЕНИЕ

№ 35

гр. Велико Търново, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ИЛИЯНА ПОПОВА

Членове: ГАЛЯ МАРИНОВА
МАЯ ПЕЕВА

при участието на секретаря ИНА Д. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от ИЛИЯНА ПОПОВА Въззивно търговско дело
№ 20214001000108 по описа за 2021 година

намери за установено следното:

Производството е чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 260036 от 9.11.2020 г. по т.д. № 4/2020 г., поправено с решение № 260022/22.02.2021г./погрешно посочена 2020г/, постановено по същото дело, Плевенският окръжен съд е осъдил на основание чл. 432, ал.1 КЗ, вр. чл. 52 и чл. 51 , ал. 2 от ЗЗД ЗД „Бул Инс“ АД гр. София, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ № 87 да заплати на Б. В. Л., с ЕГН *****, сумата от 90 000 лв. /частичен иск от 120 000 лв./, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от настъпило ПТП на 15.08.2018 г. на пътя от с. Ясен по посока гр. Плевен, по вина на И. И. М., като водач на лек автомобил, марка БМВ, модел 320Д, с рег. № ОВ 71****, изразяващи се в болки и страдания вследствие на счупване на лява срамна и седалищни кости, тазов пръстен и счупване тип монтежия на костите в областта на левия лакът – лява подлакътна кост в горния ѝ край с изкълчване на горния край на лъчевата кост, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 22.08.2019 г. до окончателното ѝ изплащане, като за разликата до 100 000 лв. искът е отхвърлен като неоснователен и недоказан. С решението ЗД „Бул Инс“ АД е осъдено да заплати на Б. В. Л. сумата от 1378 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени от настъпило ПТП на 15.08.2018 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 22.08. 2019 г. до окончателното ѝ изплащане. С решението ЗД „Бул Инс“ АД е осъдено да заплати на адв.

П.К. адвокатско възнаграждение в размер на 3 488.40 лв. с начислен ДДС.

С решение № 260022/22.02.2020 г. по т.д. № 4/2020 г. Плевенският окръжен съд е допуснал поправка на очевидна фактическа грешка в диспозитива на решението от 9.11.2020 г., постановено по делото, относно имената на ищцата и имената на водача на МПС, извършил ПТП-то, като е постановил името на ищцата вместо Б. Н. Л. да се чете Б. В. Л., а името на водача на МПС, извършил ПТП, вместо И. И. Л. да се чете И. И. М.. С решението е оставена без уважение молбата на адв. П.К., процесуален представител на ищцата Б. В. Л. с искане за допускане на поправка на очевидна фактическа грешка в диспозитива на решението от 9.11.2020 г., относно началната дата на изчисление на законната лихва върху присъдените главници, като същата е отразена с дата 22.08.2019 г., както е поискано в молбата по чл. 247 от ГПК.

С определение № 260072/22.02.2021 г. по т.д. № 4/2020 г. Плевенският окръжен съд е изменил решението си от 9.11.2020 г. по делото, в частта, в която ЗД „Бул Инс“ АД е осъдено да заплати на адв. П.К., в качеството ѝ на пълномощник на ищцата Б. В. Л. адвокатско възнаграждение в размер на 3 488.40 лв. с начислен ДДС, като вместо това е постановил: Осъжда ЗД „Бул Инс“ АД да заплати на адв. П.К. адвокатско възнаграждение в размер на 4 267.75 лв. с начислен ДДС.

С решение № 260057/22.06.2021 г. по т.д. № 4/2020 г. Плевенският окръжен съд е допуснал поправка на очевидна фактическа грешка в диспозитива на решение от 9.11.2020 г., като името на ищцата да се чете Б. В. Л., а името на водача на МПС да се чете И. И. М.. С решението оставя без уважение молбата на адв. П.К., процесуален представител на ищцата, с искане за допускане поправка на очевидна фактическа грешка, относно началната дата на изчисление на законната лихва върху присъдените главници, като същата е отразена с дата 22.08.2019 г., както е поискано в молбата по чл. 247 от ГПК.

С определение № 260249/22.06.2021 г. по т.д. № 4/2020 г. Плевенският окръжен съд е изменил решението си от 9.11.2020 г. по делото, в частта, в която ЗД „Бул Инс“ АД е осъдено да заплати на адв. П.К., в качеството ѝ на пълномощник на ищцата Б. В. Л. адвокатско възнаграждение в размер на 3 488.40 лв. с начислен ДДС, като вместо това е постановил: Осъжда ЗД „Бул Инс“ АД да заплати на адв. П.К. адвокатско възнаграждение в размер на 4 204.15 лв. с начислен ДДС.

Въззивна жалба срещу решението е подадена от ответника по делото ЗД „Бул Инс“ АД в частта, с която е присъдено обезщетение на Б.Л. за претърпени неимуществени вреди за разликата над 40 000 лв. до 90 000 лв. Жалбоподателят счита, че определеният от съда размер на обезщетение, макар и намален поради прието съпричиняване, от 90 000 лв. е прекомерно завишен, с оглед реално претърпените от ищцата неимуществени вреди, като посочва периода на възстановяване на ищцата, установен от вещото лице. Твърди се, че от страна на ищцата не са били ангажирани писмени и гласни доказателства по отношение на вида и продължителността на лечението ѝ. Не са били разпитани свидетели, които да установят усложнения при възстановителния процес до връщане на ищцата на работа. В жалбата се поддържа, че по делото са събрани доказателства, относно вида на уврежданията,

техния период на възстановяване, както и че ищцата е претърпяла втора хирургическа интервенция на ръката една година по-късно от първата. Необходимостта от тази втора операция според жалбоподателя се дължи изцяло на поведението на ищцата, която след първата операция се е върнала на работа във фирмата и се е занимавала с тежка физическа дейност. Поддържа се, че е по-голям процента на съпричиняване от страна на ищцата, както поради неправомерното ѝ поведение като пешеходец, така и от последващото небрежно отношение към възстановителния процес – започване на работа с тежко физическо натоварване.

Ответната по жалбата страна Б. В. Л., в писмения си отговор изразява становище, че въззивната жалба е неоснователна и моли съдът да я остави без уважение.

Постъпила е въззивна жалба от Б. В. Л. срещу решение № 260057/22.06.2021 г. по т.д. № 4/2020 г. на Плевенския окръжен съд в частта, с която е оставена без уважение молбата за допускане на очевидна фактическа грешка в диспозитива на решение № 260036/9.11.2020 г., постановено по същото дело, относно началната дата на изчисление на законната лихва върху присъдените суми за обезщетение на ищцата. Искането е да се отмени частично обжалваното решение и да се постанови друго такова, с което да бъде допусната поправка в постановеното решение от 9.11.2020 г. и бъде присъдена законна лихва върху сумите за обезщетение на ищцата Б.Л., считано от 22.08.2018 г. до окончателното ѝ изплащане.

Постъпила е частна жалба от ЗД „Бул Инс“ АД срещу определение № 260249/22.06.2021 г. по т.д. № 4/2020 г. на Окръжен съд - Плевен, с което е уважена молбата на процесуалния представител на ищцата за изменение на решението, в частта за присъдено адвокатско възнаграждение.

Ответната по частната жалба страна Б.Л. в писмения си отговор изразява становище, че частната жалба е неясна и следва да се остави без разглеждане, или да се остави без уважение като неоснователна.

Великотърновският апелативен съд, като прецени направените във въззивната жалба оплаквания и данните по делото, приема за установено следното:

Пред Плевенския окръжен съд са предявени обективно съединени искове с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ от Б. В. Л. против ЗД „Бул инс“ АД за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 100 000 лв., частично от 120 000 лв. и за имуществени вреди в размер на 1 378 лв., претърпени от ищцата в резултат на ПТП, настъпило на 15.08.2018 г.

Ответникът ЗД „Бул инс“ АД е оспорил исковете. Ответникът е направил възражение за съпричиняване на вредоносния резултат, поради това, че като пешеходец ищцата Б.Л. е пресичала пътното платно на нерегламентирано място за движение на пешеходци. Твърди в отговора на исковата молба, че ищцата се е поставила в това положение със своите действия, движението ѝ по пътното платно и пресичането на нерегламентирано място и че съгласно доказателствата са налице безспорни данни за наличие на съпричиняване на вредоносния резултат.

От фактическа страна се установява следното:

Постигнато е споразумение между Районна прокуратура – Плевен и подсъдимия И. И. М. по НОХД № 1069/2019 г. по описа на Плевенския районен съд, с което И. М. се признава за виновен в това, че на 15.08.2018 г. в гр. Плевен, при управление на лек автомобил БМВ, марка 320Д, с рег. № ОВ 71****, нарушил правилата за движение по пътищата – чл. 5, ал.2, чл. 20, ал. 1 и 2 и чл. 116 ЗДвП и по непредпазливост причинил средни телесни повреди на Б. В. Л., изразяващи се в счупване на лявата срамна и седалищна кости на тазовия пръстен и счупване на костите в областта на левия лакът – лява лакътна кост в горния ѝ край с изкълчване на горния край на лъчевата кост, довели до трайно затруднение движението на снагата и трайно затруднение движението на лявата ръка, като деецът е избягал от автопроизшествието – престъпление по чл. 343, ал.3, б.„а“, вр. ал.1, б. „б“, вр. чл. 342, ал.1 НК, за което му е наложено наказание. Споразумението е одобрено от Плевенския районен съд с протоколно определение № 249 от 7.06.2019 г. по НОХД № 1069/2019 г.

Ищцата е подала заявление до ответника на 30.09.2019 г. с искане за заплащане на обезщетение за нанесените телесни повреди и имуществени вреди.

От заключението на комплексната автотехническа и съдебно-медицинска експертиза се установява, че на 15.08.2018 г., около 13 . в гр. Плевен, ул. „Сторгозия“, до дом № 53, е настъпило ПТП с лек автомобил „БМВ“, марка 320Д, с рег. № ОВ 71****, управляван от И. И. М.. Лекият автомобил се е движел от с. Ясен към кръгова връзка център гр. Плевен, бензиностанция „Шел“. Пострадалата е предприела пресичане на пътното платно на ул. „Сторгозия“ от дясно наляво до Дом 53 и към края на пресичане на дясното платно е настъпил удар на пешеходката с лявата ъглова част на автомобила „БМВ“, при което на пешеходката са причинени телесни повреди. В резултат на удара пешеходката е отхвърлена в тревната разделителна ивица, находяща се между двете пътни платна. От заключението на вещото лице автоексперт се установява, че платното по посоката на движение на процесния лек автомобил, преди произшествието е без особености, задириания, следи от протриване и изпаднали части. Произшествието е настъпило в светлата част на денонощието, на хоризонтален пътен участък, прав в мястото на произшествието, предхождан от десен завой, на път за двупосочно движение с две самостоятелни платна, разделени с тревна разделителна ивица, с ширина 4 метра. В разделителната затревена ивица между двете пътни платна е установена отъпкана пътека, която преминава косо през острова. Тази пътека е с правоъгълна форма и от началото до края на пътеката разстоянието е 10 метра. Вещото лице е изяснило, че мястото в областта на настъпилия пътен инцидент, няма обозначение и маркиране, определено за преминаване на пешеходци. Пострадалата е идвала от ж.к. „Сторгозия“ през крайпътна местност с дървета към улицата, покрай дом № 53, посока сградата на фирма „Яна“. Движението на ищцата е косо през ул. „Сторгозия“, платното за движение на ППС към Плевен, към фирма „Яна“, а лекият автомобил се е движел в платното за движение в посока гр. Плевен. В областта на разделителната линия на дясното платно, автомобилът с лявата си ъглова част блъска пешеходката и продължава

движенето си. Пешеходката пада на затревения разделителен остров. В съдебно заседание пред първостепенния съд, вещото лице автоексперт е изяснило, че пътния участък, на който е станало произшествието е прав, след десен завой, но завоят е на голямо разстояние. Пешеходната пътека също е отдалечена от мястото, където е станало произшествието, тя е към кръговото движение, според разясненията на вещото лице Първанов-автоексперт. Същият заявява пред съда, че оригиналната пешеходна пътека е на голямо разстояние от тази пътека, която е направена от пресичащите.

От заключението на съдебно-медицинската експертиза се установява, че на ищцата са причинени следните телесни увреждания: счупване на лява срамна и седалищни кости, тазов пръстен и счупване тип монтежия на костите в областта на левия лакът – лява подлакътна кост в горния ѝ край с изкълчване на горния край на лъчевата кост. По отношение начина на причиняване на травмите в заключението е посочено, че телесните повреди са причинени извън автомобила, като пешеходката е блъсната от предната лява част на автомобила при пресичане на пътното платно, като най-вероятно счупването на костите на таза са резултат от директно блъскане, а тези на левия лакът – от последвалото падане. Установява се от заключението на вещото лице, че ищцата е търпяла продължителни болки и страдания за месеци наред. Освен това е налице затруднено движение на снагата, като поне един месец пострадалата е следвало да лежи с всички неудобства за обслужване от други лица, като след това за още един месец го има затрудненото движение на снагата и завинаги остава една болка в таза при промяна на времето. Счупването на лявата ръка освен до продължителни болки и страдания е довело и до затруднено движение на лявата ръка за срок 2-3 месеца. Вещото лице посочва, че оздравителният процес на лявата ръка не е завършен, но пострадалата работи и към настоящия момент е в процес на възстановяване. Пред първостепенния съд вещото лице д-р П. Т. изяснява, че за счупването на лакътя има оперативно лечение, но окончателната оздравителна процедура не е настъпила. Посочва, че видно от решението на ТЕЛК, на ищцата е призната временна неработоспособност 40%, която е във връзка със счупването и разместването в областта на лакътната става и образуваната псевдо-става, за което е последвала операция за махане главичката на лакътната кост. Решението на ТЕЛК е до 16.09.2021г. и мотивите на същото са след този срок да се прецени какво е състоянието на ставата. Решението на ТЕЛК показвало, че оздравителния процес на лява лакътна става не е приключил. Същото вещо лице изяснява, че въпреки това, ищцата ходи на работа. Според вещото лице неспазването на препоръките на ТЕЛК води до забавяне на оздравителния процес, както и че не е изключено да доведе до образуването на лъжлива става.

По делото е разпитан като свидетел И. М., който е управлявал процесния лек автомобил. Свидетелят М. в показанията си посочва, че ищцата е излязла на пътя от някаква горичка. Излизайки от завоя, ищцата била на средата на пътя и я ударил с лявата страна на автомобила. Свидетелят посочва, че е ударил ищцата преди пешеходната пътека на влизане в Плевен, но тя била далеко, не била близо, като не може да определи разстоянието, на което се намира пешеходната пътека, но може би на около 100 м. Показанията на свидетеля М. са,

че ищцата е пресякла пътното платно на място, което не е указано или маркирано за пресичане на пешеходци.

От показанията на св. П. Т. се установява, че двете с ищцата са отивали на работа във фирма „Яна“. Пенеже тролейт не спирал на спирката на „Яна“, те отивали горе до първата спирка и се връщали обратно. Не минавали под моста, а през една горичка, имало пътечка там, по която слизали и през шосето за София отивали на работа. В дена пътния инцидент ищцата вървяла по-напред, а свидетелката по-назад от нея. В момента, в който ищцата преминавала и вече достигала до бялата лента, колата дошла и я ударила. Свидетелката видяла, че идва колата и я изчакала да премине. Лекият автомобил се е движел от лявата страна на пресичащата ищца и я ударил на пътното платно. Ищцата паднала и се оплакала от силни болки, като не разрешавала да я докосват. Според показанията на свидетелката ищцата е престояла в болницата около две седмици, не можела да се движи, през цялото време лежала. Свидетелката посочва, че около два месеца, след като била изписана от болницата, ищцата е лежала в дома си, не можела да се движи, боляло я всичко, не можела да се мръдне от леглото, била с катетър. Майка ѝ се грижела за нея. По-късно започнала да се движи с чужда помощ и била обслужвана от своите близки. Свидетелката Т., която работи заедно с ищцата, в показанията си установява, че ищцата споделя за продължаващи и до днес болки в таза и ръката. Свидетелката установява, че ищцата е претърпяла още една операция на ръката. От показанията на свидетелката се установява, че ищцата понастоящем работи, но с много трудности. Върнала се на работа може би година след инцидента. Била в отпуск по болест. Трудно се справяла, тъй като работата ѝ е тежка и при натоварване на ръката усеща болки, поради което изисква помощ от колегите си. Те ѝ помагали. Свидетелката Т. в показанията си посочва, че там където са пресичали с ищцата, не е пешеходна пътека. По тази пътечки всички минавали, че им било по-лесно. Нищо не им пречело да виждат идващите коли.

При тези данни от фактическа страна въззивният съд прави следните правни изводи:

Решението в частта, с която предявеният иск за неимуществени вреди, претърпени от ищцата вследствие на ПТП е уважен за сумата от 40 000 лв., а за имуществени вреди е уважен за сумата от 1378 лв., ведно със законната лихва върху присъдените суми, считано от 22.08.2019г. до окончателното изплащане, е влязло в сила като необжалвано.

Предмет на въззивното производство е решението, с което искът за неимуществени вреди е уважен за разликата над 40 000лв. до 90 000лв. Решението в тази част е валидно и допустимо. Предмет на въззивното производство е и решението, с което не е уважено искането на ищцата за поправка на решението в частта относно началния момент на законната лихва.

Въззивният съд като прецени събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и обсъди направените оплаквания, намира, че въззивната жалба на ответника по делото е частично основателна.

По безспорен начин по делото е установено основанието за възникване на прякото

право по чл. 432, ал.1 от Кодекса за застраховането срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите на увреденото лице – Б. В. Л..

Предпоставките за възникване отговорността на застрахователя са наличието на деликт, наличието на валидно застрахователно правоотношение между причинителя и застрахователното дружество по застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите.

Извършването на деянието, неговата противоправност и виновността на И. И. М., управлявал лек автомобил, марка БМВ, модел 320Д, с рег. № ОВ 71****, са установени с одобреното от съда споразумение по нохд №1069/2019 г. по описа на Районен съд – Плевен. Споразумението е приравнено по последици на влязла в сила присъда и притежава обвързваща сила по чл. 300 от ГПК за гражданския съд. Не се оспорва от страните факта на наличието на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за виновния за произшествието водач И. И. М., към датата на увреждането.

Пострадалото лице е предявило извънсъдебно претенцията си пред застрахователя по реда на чл. 380 от КЗ, като от страна на застрахователното дружество е последвал отказ.

С оглед задължителната сила на присъдата/в случая споразумение, одобрено от съда/ и наличието на вляло в сила решение за присъденото обезщетение за неимуществени вреди в размер на 40 000 лв. и за присъденото обезщетение в размер на 1378 лв., предявеният иск за неимуществени вреди е установен по основание.

В случая страните спорят относно размера на обезщетението за претърпените от ищцата неимуществени вреди, както и по възражението на застрахователя за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата.

Задължението на застрахователя да обезщети причинените на ищеца неимуществени вреди, зависи от деликтното обезщетение, при което е приложим принципа за справедливо обезщетяване на болките и страданията съгласно чл.52 от ЗЗД. Справедливото обезщетяване по смисъла на чл. 52 от ЗЗД означава да бъде определен онзи паричен еквивалент не само на болките и страданията, понесени от конкретното увредено лице, но и всички онези неудобства, емоционални, физически и психически сътресения, които съпътстват същите. Ето защо размерът на обезщетението следва да се определи при преценка на конкретните обстоятелства – характерът на увреждането, последиците, възрастта на увредения и др. Утвърдилата се съдебна практика приема, че при определяне на дължимото застрахователно обезщетение следва да се отчитат и конкретните икономически условия, а като ориентир за размера на обезщетенията би следвало да се вземат предвид и съответните нива на застрахователно покритие към релевантния за определяне на обезщетенията момент/момента на увреждането/.

При определяне размера на дължимото на ищцата Б. В. Л. обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди-болки и страдания въззивният съд взе предвид следните обстоятелства: броя и вида на уврежданията- 1/счупване на лява срамна и седалищни кости, тазов пръстен и 2/счупване тип монтежия на костите в областта на левия

лакът – лява подлакътна кост в горния ѝ край с изкълчване на горния край на лъчевата кост; проведеното лечение - ищцата е хоспитализирана в клиника по ортопедия и травматология при УМЛБАЛ „Д-р Георги Странски“ – гр. Плевен, където е била на лечение от 15.08.2018 г. до 27.08.2018 г.; оперирана е на 21.08.2018 г. за лечение на счупването на левия горен крайник, като ѝ е направена и гипсова имобилизация на същия крайник за 30 дни, предписан ѝ е постелен режим за 35 дни, след изписването от болница ищцата е била на домашно лечение, като по-късно е провела и рехабилитация; ищцата е търпяла продължителни болки и страдания за месеци наред; освен болките и страданията, телесните увреждания са довели до затруднено движение на снагата/около 2 месеца/, като поне един месец пострадалата е следвало да лежи с всички неудобства за обслужване от други лица, а счупването на лявата ръка е довело и до затруднено движение на лявата ръка за срок 2-3 месеца; изпитваните от ищцата неудобства в ежедневието поради невъзможността да става от леглото в продължение на 35 дни; неудобствата от необходимостта да бъде обслужвана и подпомагана от близките си; наложилата се втора оперативна интервенция за махане главичката на лакътната кост, поради образуване на т.нар. лъжлива става и продължителния възстановителен период на лявата ръка; възрастта на ищцата към момента на произшествието-40 години.

Съобразявайки горните обстоятелства, икономическите условия в страната към момента на увреждането-15.08.2018г. и съобразно критерия за справедливост по чл.52 от ЗЗД въззивният съд намира, че следва да бъде определено обезщетение за претърпените от ищцата неимуществени вреди-болки и страдания в размер на 80 000 лв. Този размер на обезщетение представлява справедлив еквивалент на претърпените от ищцата неимуществени вреди. Не са налице в случая основания за определяне на обезщетение за неимуществени вреди в по-висок размер от посочения. При посочване в обжалваното решение на част от горните обстоятелства, не става ясно как първостепенният съд обосновава размер на обезщетение в размер на 110 000 лв. Определеното от първостепенния съд обезщетение от 110 000е завишен. Първостепенният съд е надценил претърпените от ищцата неимуществени вреди като не е отчетел броя и вида на получените телесни увреждания, периода на възстановяване на всяко едно от тях и значението им за размера на вредите, съответно за размера на обезщетението. В случая причинените телесни увреждания на ищцата са две. Едно от получените от ищцата телесно увреждане - счупване на лява срамна и седалищни кости, тазов пръстен, е с период на възстановяване 3 месеца и от това счупване ищцата е напълно възстановена. Действително при другото счупване в областта на лакътната кост на лявата ръка, възстановителния процес при ищцата е по-продължителен/около три години/, като се е наложила и втора операция. При изслушването пред първостепенния съд на 7.10.2020г., вещото лице д-р П. Т. от комплексната автотехническа и медицинска експертиза, е заявило, че решението на ТЕЛК дава основание да се приеме, че към този момент оздравителния процес на левия горен крайник не е завършен, като съгласно решението на ТЕЛК преценката за състоянието на лакътната става на лявата ръка ще се извършва след 16.09.2021г. По делото няма данни за ново решение на ТЕЛК, с което намалената трудоспособност на ищцата да е продължена за нов период от

време. Няма данни за нова оперативна интервенция. Това дава основание да се приеме, че оздравителния процес при ищцата по отношение на счупването на костите в областта на левия лакът, е завършен към настоящия момент. Във връзка със счупването в областта на лакътната кост на лявата ръка, се е наложила и втора операция, поради констатиране появата на т.нар. лъжлива става. Вещото лице д-р Тотев, изготвило медицинската експертиза, дава заключение, че не може категорично да се каже, че работата и натоварването на ръката, е причина за получаване на лъжлива става, тъй като такава може да се получи и без натоварване на ръката. За периода до издаване решението на ТЕЛК от 27.07.2020г. по делото не са налице доказателства, които да сочат, че ищцата не е следвало да работи. За посочения период след произшествието и до 27.07.2020г. липсват медицински предписания, че ищцата не е следвало да работи. Свидетелката Т. установява, че ищцата се е върнала на работа около година след произшествието. Според обясненията на ищцата, тя е работила девет месеца до момента, в който се е установило усложнението „лъжлива става“ и се е наложила втората операция. След решението на ТЕЛК, не са налице доказателства, че ищцата продължавайки да работи, въпреки това решение, е попречила на възстановителния процес на лакътната става, след втората операция. С оглед на изложеното оплакването на застрахователното дружество, че ищцата е проявила небрежно отношение към възстановителния процес като е започнала работа с тежко физическо натоварване, се явява неоснователно.

Въззивният съд намира, че възражението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата Б.Л., е основателно.

По делото няма спор, че Б.Л. е пресичала пътното платно на необозначено място. Това е безспорно установено по делото, както от заключението на комплексната автотехническа и медицинска експертиза, така и от показанията на разпитаните по делото свидетели.

От заключението на комплексната автотехническа и съдебно-медицинска експертиза се установява, че на 15.08.2018 г., около 13 . в гр. Плевен, ул. „Сторгозия“, до дом № 53, е настъпило ПТП с лек автомобил „БМВ“, марка 320Д, с рег. № ОВ 71****, управляван от И. И. М.. Лекият автомобил се е движел от с. Ясен към кръгова връзка център гр. Плевен, бензиностанция „Шел“. Пострадалата е предприела пресичане на пътното платно на ул. „Сторгозия“ от дясно наляво до Дом 53 и към края на пресичане на дясното платно е настъпил удар на пешеходката с лявата ъглова част на автомобила „БМВ“, при което на пешеходката са причинени телесни повреди. Произшествието е настъпило в светлата част на денонощието, на хоризонтален пътен участък, прав в мястото на произшествието, предхождан от десен завой, на път за двупосочно движение с две самостоятелни платна, разделени с тревна разделителна ивица, с ширина 4 метра. В разделителната затревена ивица между двете пътни платна е установена отгъпкана пътека, която преминава косо през острова. Пострадалата е идвала от ж.к. „Сторгозия“ през крайпътна местност с дървета към улицата, покрай дом № 53, посока сградата на фирма „Яна“. Движението на ищцата е косо през ул. „Сторгозия“, платното за движение на ППС към Плевен, към фирма „Яна“, а

лекият автомобил се е движел в платното за движение в посока гр. Плевен.

В случая е приложима хипотезата на чл.132 ал.2 от ЗДвП, тъй като ищцата е предприела пресичане на улица в населено място, която е път за двупосочно движение с две самостоятелни платна, разделени с тревна разделителна ивица, с ширина 4 метра. В близост до мястото на пресичане не е имало обозначена пешеходна пътека. Липсата на пешеходна пътека в близост се установява от разясненията на автоексперта, дадени пред първостепенния съд за това, че пешеходната пътека е отдалечена от мястото, където е станало произшествието, че тя е към кръговото движение, а също и от показанията на свидетеля И. М., който посочва, че пешеходната пътека се намира на около 100 метра от мястото на произшествието. Съобразно разпоредбата на чл.113 ал.2 от ЗДвП, извън населените места и по двулентовите двупосочни пътища в населените места, когато в близост до пешеходците няма пешеходна пътека, те могат да пресичат платното за движение и извън определените за това места, като при това спазват правилата по ал.1 т.1, 2 и 4, изискващи пешеходците преди да навлязат на платното за движение д, да се съобразят с приближаващите се пътни превозни средства, да не удължават ненужно пътя и времето за пресичане, както и да не спират без необходимост на платното за движение и да не преминават през ограждения от парапети и вериги. В случая пострадалата не е изпълнила задължението си да се съобрази с приближаващото се моторно превозно средство, което й поведение е допринесло за настъпване на ПТП. Вещото лице автоексперт е изяснило, че пътния участък, на който е станало произшествието е прав, след десен завой, но завоят е на голямо разстояние, което означава, че както водачът на лекия автомобил, така и пострадалата са имали ясна видимост един към друг. Свидетелката Т., която се е движела, заедно с ищцата, отивайки на работа, заявява, че тя е видяла, че идва колата и я изчакала да премине. Не е било такова поведението на ищцата, която не е изчакала преминаването на лекия автомобил. В случая допуснатото от пешеходката Б.Л. нарушение на правилата за движение на пешеходците е по чл.113 ал.1 т.1 от ЗДвП. Предвид установеното виновно поведение на деликвента и след съпоставяне на приноса на виновния водач с приноса на пешеходката и с оглед на по-високите изисквания към водачите на МПС за осигуряване безопасността на движението-чл.5 ал.2 т.1 от ЗДвП/ водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците и водачите на двуколесни пътни превозни средства/ въззивният съд приема, че приносът на ищцата в настъпването на вредоносния резултат е 20%. Не е налице основание за определяне на по-висок процент на съпричиняване от страна на ищцата.

При така определения процент на съпричиняване определеното обезщетение в размер на 80000лвлв, следва да се намали на 64 000 лв. В този размер предявеният иск за неимуществени вреди следва да се уважи. За разликата над 64 000 лв. до присъдения от първостепенния съд размер от 90 000 лв. предявеният иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен. С оглед на изложеното поради частичното несъвпадане изводите на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд, решението следва да се отмени в частта, с която на ищцата е присъдено обезщетение за неимуществени вреди за разликата над 64 000 лв. до

90 000 лв., вместо което следва да се постанови решение, с което предявеният иск за тази разлика следва да се отхвърли. В останалата обжалвана част, с която на ищцата е присъдено обезщетение за неимуществени вреди за сумата над 40 000 лв. до 64 000 лв., ведно със законната лихва, считано от 22.08.2019г. до окончателното ѝ изплащане, решението следва да се потвърди.

По въззивната жалба на ищцата Б.Л. против решение № 260057 от 22.06.2021 г. на Окръжен съд-Плевен, постановено по т.д. № 4/2020 г. по описа на съда, в частта, с която е оставена без уважение молбата на адв. П.К., процесуален представител на ищцата, с искане за допускане поправка на очевидна фактическа грешка, относно началната дата на изчисление на законната лихва върху присъдените главници:

С молба от 26.03.2021 г. ищцата, чрез адв. П.К., е поискала на основание чл. 247 от ГПК Плевенският окръжен съд да допусне поправка на постановеното решение във връзка с началната дата на законната лихва върху главниците, а именно да се посочи датата 22.08.2018 г. В молбата се твърди, че е допусната техническа грешка в молбата/предходна такава/, като вместо датата 22.08.2018 г. е изписана 22.08.2019 г., като изрично е посочено, че претенцията е за присъждане на законна лихва от датата, на която изтича срокът по чл. 429, ал.3 от КЗ, който е седемдневен от датата на ПТП /15.08.2018 г./, т.е. искането е за присъждане на законна лихва от дата 22.08.2018 г. С обжалваното решение съдът е оставил без уважение това искане, като е приел, че не е допусната очевидна фактическа грешка в решението, тъй като в диспозитива на същото е изписана датата 22.08.2019г., както се изисква от молителя в производството.

Жалбата е неоснователна.

В производството по чл.247 от ГПК се преценява дали в решението е допусната очевидна фактическа грешка.

В случая не е налице хипотезата на чл.247 от ГПК за поправка на очевидна фактическа грешка в решението, постановено на 9.11.2020г. по т.д. № 4/2020г. по описа на Окръжен съд-Плевен, в частта относно началния момент на начисляване на законната лихва върху присъдените обезщетения.

В диспозитива на постановеното по делото решение от 9.11.2020 г., съдът ясно е посочил датата, от която се начислява законната лихва, а именно-22.08.2019г. Видно от мотивите на решението, съдът не е изразявал воля за друга дата на началния момент на начисляване на законната лихва, тъй като е посочил именно датата 22.08.2019г. След като в решението не е допусната очевидна фактическа грешка относно началния момент на присъждане на законната лихва, то молбата на ищцата от 26.03.2021г. по чл.247 от ГПК за поправка на решението в тази част, е неоснователна и следва да се остави без уважение.

Същият извод е направил и първостепенния съд, поради което обжалваното решение № 260057/22.06.2021 г. на Окръжен съд-Плевен, постановено по т.д. № 4/2020 г. по описа на съда, в частта, с която е оставена без уважение молбата на адв. П.К., процесуален представител на ищцата, с искане за допускане поправка на очевидна фактическа грешка,

относно началната дата на изчисление на законната лихва върху присъдените главници, следва да се потвърди.

По частната жалба на ЗД „Бул Инс“ АД гр. София:

Постановеното от първостепенния съд определение № 260249/22.06.2021 г. по т.д. № 4/2020 г., с което Плевенският окръжен съд е изменил решението си от 9.11.2020 г. по делото, в частта, в която ЗД „Бул Инс“ АД е осъдено да заплати на адв. П.К., в качеството ѝ на пълномощник на ищцата Б. В. Л. адвокатско възнаграждение в размер на 3 488.40 лв. с начислен ДДС, като вместо това е постановил определение, с което осъжда ЗД „Бул Инс“ АД да заплати на адв. П.К. адвокатско възнаграждение в размер на 4 204.15 лв. с начислен ДДС, е процесуално недопустимо и следва да бъде обезсилено. Обжалваното определение е постановено в производство по чл.248 от ГПК, за което съдът не е бил сезиран от никоя от страните по делото. Видно е, че с предходно определение № 260072/22.02.2021 г. по т.д. № 4/2020 г. Плевенският окръжен съд е изменил решението си от 9.11.2020 г. по делото, в частта за разноските като е осъдил ЗД „Бул Инс“ АД да заплати на адв. П.К. адвокатско възнаграждение в размер на 4267.75 лв. с начислен ДДС. За произнасянето с определението от 22.02.2021г. първостепенният съд е бил сезиран с молба по чл.248 от ГПК от адвокат П.К.. Провеждането на повторно производство по чл.248 от ГПК, след като вече съдът е провел такова по искане на страната, е недопустимо. По изложените съображения обжалваното определение от /22.06.2021 г. за изменение на решението в частта за разноските следва да се обезсили.

При този изход на спора във въззивната инстанция, за осъщественото безплатно процесуално представителство пред първата инстанция на ищцата, на адвокат П.К. се дължи от ответника адвокатско възнаграждение в размер на 3066.79 лв. с включен ДДС/ 2675.04 лв. с включен ДДС, съобразно уважената част от иска за неимуществени вреди в настоящата инстанция и 391.75 лв. с включен ДДС по иска за имуществени вреди/. Ето защо обжалваното решение, изменено с определение № 260072/22.02.2021г. на ПлОС по т.д. № 4/2020г., следва да се отмени в частта, с която ЗД „Бул Инс“ АД гр. София е осъдено да заплати на адвокат П.К. адвокатско възнаграждение за разликата над 3066.79 лв. до 4267.75 лв.

Първостепенният съд е пропуснал да присъди дължимата държавна такса, съобразно уважената част от иска за неимуществени вреди, която е дължима от ответника с оглед на това, че ищцата е освободена от заплащане на държавната такса. Ето защо с оглед уважената част от иска за неимуществени вреди в размер на 64 000 лв., ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Апелативен съд-Велико Търново държавна такса в размер на 2560 лв.

При този изход на делото на жалбоподателя-ответник се дължат разноси от ответната страна Б.Л. за производството пред въззивната инстанция. За производството пред въззивната инстанция ЗД „Бул Инс“ АД гр. София е направило разноси в размер на 1000 лв. държавна такса и 2520 лв. възнаграждение за адвокат. Неоснователно е възражението на ответната страна, че по делото няма доказателства за заплащане на адвокатското

възнаграждение. Видно от договора за правна защита и съдействие между ЗД „Бул Инс“ АД гр. София и адвокат М. Г. е уговорено възнаграждение в размер на 2520 лв., което е заплатено авансово в брой. След като в договора за правна защита и съдействие е посочено, че адвокатското възнаграждение е заплатено в брой, то в случая е налице плащане на разноски за адвокатско възнаграждение. Възражението на ответната страна, че адвокатското възнаграждение е прекомерно е неоснователно. С оглед обжалваемия интерес и съобразно Наредба № 1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, адвокатското възнаграждение е в размер на 2030 лв., а с начислен ДДС е 2436 лв. Следователно договореното възнаграждение от 2520 лв., не е прекомерно. Възражението, че не следва да се присъждат разноски за настоящата инстанция, тъй адвокат М.Гочев, с който е договорено адвокатското възнаграждение, не е осъществявал процесуално представителство по делото, е неоснователно, доколкото такова е осъществено от преупълномощения адвокат. С оглед изхода на спора в настоящата инстанция, съобразно уважената част от въззивната жалба на застрахователното дружество, ответната по тази жалба страна Б.Л. следва да бъде осъдена да заплати на ЗД „Бул Инс“ АД гр. София сумата от 1830.40 лв. за направените разноски за производството пред въззивната инстанция.

При този изход на делото ищцата Б.Л. дължи на ЗД „Бул Инс“ АД гр. София и разноски за производството пред първата инстанция, съобразно отхвърлената част от иска за неимуществени вреди. Разноските на ЗД „Бул Инс“ АД гр. София пред първата инстанция са в размер на 1920 лв./500 лв. за експертиза, 20 лв. за свидетел и 1400 лв. за адвокатско възнаграждение-заплатено/. Съобразно отхвърлената част от иска за неимуществени вреди във въззивната инстанция ищцата дължи разноски на ответника в размер на 546.30 лв.

С оглед изхода на делото ЗД „Бул Инс“ АД гр. София следва да заплати на адвокат П.К. от САК сумата от 1169.28 лв., с включен ДДС, на основание чл.38 ал.2 от ЗА за процесуалното представителство на Б. В. Л. в производството пред въззивната инстанция, съобразно отхвърлената част от въззивната жалба на застрахователното дружество.

Водим от горното Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260036 от 9.11.2020 г., постановено по т.д. № 4/2020 г. по описа на Окръжен съд – Плевен, поправено с решение № 260022/22.02.2021 г. постановено по същото дело, в частта, с която ЗД „Бул Инс“ АД гр. София е осъдено да заплати на Б. В. Л. сумата за разликата над 64000лв. до 90 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от настъпило ПТП на 15.08.2018 г., ведно със законната лихва от 22.08.2019 г. до окончателното изплащане, вместо което постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Б. В. Л. против ЗД „Бул Инс“ АД гр. София иск за обезщетение за неимуществени вреди, причинени от настъпило ПТП на 15.08.2018 г., за разликата над 64000лв. до 90 000 лв., като неоснователен.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260036 от 9.11.2020 г., постановено по т.д. № 4/2020 г.

по описа на Окръжен съд – Плевен, поправено с решение № 260022/22.02.2021 г. постановено по същото дело, в останалата обжалвана част, с която ЗД „Бул Инс“ АД гр. София е осъдено да заплати на Б. В. Л. сумата от 64000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от настъпило ПТП на 15.08.2018 г., ведно със законната лихва от 22.08.2019 г. до окончателното изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260057/22.06.2021 г. на Окръжен съд-Плевен, постановено по т.д. № 4/2020 г. по описа на съда, в частта, с която е оставена без уважение молбата на адв. П.К., процесуален представител на ищцата, с искане за допускане поправка на очевидна фактическа грешка, относно началната дата на изчисление на законната лихва върху присъдените главници, като същата е отразена с дата 22.08.2019 г., както е поискано в молбата по чл. 247 от ГПК.

ОБЕЗСИЛВА определение № 260249 от 22.06.2021 г. на Окръжен съд-Плевен, постановено по т.д. № 4/2020 г. по описа на същия съд, като недопустимо.

ОТМЕНЯ решение № 260036 от 9.11.2020 г., постановено по т.д. № 4/2020 г. по описа на Окръжен съд – Плевен, поправено с решение № 260022/22.02.2021 г. постановено по същото дело, изменено с определение № 260072 на Окръжен съд-Плевен от 22.02.2021г. по същото дело, в частта, с която ЗД „Бул Инс“ АД гр. София е осъдено да заплати на адвокат П.К. от САК в качеството ѝ на пълномощник на ищцата Б. В. Л., адвокатско възнаграждение за разликата над 3066.79 лв. до 4267.75 лв.

ОСЪЖДА ЗД „Бул Инс“ АД- гр. София, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ № 87 да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Апелативен съд-Велико Търново държавна такса по делото в размер на 2560 лв.

ОСЪЖДА Б. В. Л. от гр.Плевен, ***** ЕГН ***** да заплати на ЗД „Бул Инс“ АД гр. София ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ № 87 сумата от 1830.40 лв. разноски за производството пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА Б. В. Л. от гр.Плевен, ***** ЕГН ***** да заплати на ЗД „Бул Инс“ АД гр. София ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ № 87 сумата от 546.30 лв. разноски за производството пред първата инстанция.

ОСЪЖДА ЗД „Бул Инс“ АД гр. София, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ № 87 на основание чл.38 ал.2 от ЗА да заплати на адвокат П.К. от САК сумата от 1169.28лв., с включен ДДС, за процесуалното представителство на Б. В. Л. в производството пред въззивната инстанция.

Решението може да се обжалва пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____